

[Indenrigsministeren]

Med hensyn til den generelle holdning til dækningsafgiften går jeg helt klart ind for en afskaffelse af denne skat. Dækningsafgiften er reelt en særskat på erhvervslivet, idet alle virksomheder betaler for faktiske udgifter ved f.eks. spildevand, renovation osv.

Det er imidlertid et af de områder, hvor regeringen med de herskende parlamentariske forhold må se i øjnene, at den – i hvert fald ikke uden videre – kan få gennemført ønskelige ændringer i lovgivningen.

Spm. nr. S 873

Til statsministeren (20/5 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren med henvisning til en pressemeddelelse af 13. maj 1992, hvoraf fremgår, at det er regeringens generelle opfattelse, at der ikke er grundlag for at iværksætte en tilbagebetaling inden for de forskellige gebyrområder, begrunde denne stillingtagen, herunder oplyse, om det er juridiske, statsøkonomiske eller andre grunde, der har ført til statsministerens konklusion?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses som et led i at få fuldt overblik over gebyrsagen, herunder regeringens dispositioner.

Det er således af stor betydning, med hvilken begrundelse statsministeren er nået frem til den konklusion, at der ikke skal ske en tilbagebetaling.

Det skal også ses i lyset af, at regeringen først opfordrede til, at man skulle gå til Folketingets Ombudsmand, og siden har ændret opfordringen til, at man skal lade sagen afgøre ved domstolene.

Svar (3/6 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som det er anført i pressemeddelelsen af 13. maj 1992, vil Rigsrevisionens beretning om opkrævning af gebyrer og formålsbestemte afgifter med statsrevisorernes bemærkninger på sædvanlig vis blive sendt til de berørte ministerier, som herefter har 4 måneder til at udarbejde en redegørelse for de foranstaltninger og overvejelser, som beretningen har givet anledning til.

Alle ministerier vil i den forbindelse – som også anbefalet af Rigsrevisionen – overveje både allerede foretagne indbetalinger og den fremtidige opkrævning på de områder, der er nævnt i Rigsrevisionens beretning.

Regeringens tilkendegivne generelle opfattelse af spørgsmålet om tilbagebetaling af en del af de hidtil opkrævede gebyrer skal navnlig ses i lyset af den betydelige omtale i medierne af gebyrerne på politiets område.

Regeringens vurdering af, at der på dette område ikke er et retligt grundlag for at iværksætte tilbagebetaling, skal navnlig ses i lyset af,

– at der i lovgivningen har været udtrykkelig hjemmel til at fastsætte regler om gebyrer og afgifter. Reglerne er udformet i bekendtgørelser, som er kundgjort i Lovtidende, og gebyrerne har haft den fornødne bevillingsmæssige indtægts hjemmel på selve finansloven,

– at Justitsministeriet i svar på en række spørgsmål fra Finansudvalget og fra medlemmer af Folketinget gentagne gange har redegjort for den retsopfattelse, der har ligget til grund for ministeriets opkrævning af gebyrer. Også størrelsen af de opkrævede gebyrer er oplyst i en række sammenhænge, herunder i finanslovens anmærkninger og i en række spørgsmål fra Folketinget,

– at Kammeradvokaten i sit responsum har udtalt, at Justitsministeriet ikke ved fastsættelsen af gebyrerne har overskredet grænserne for det skøn, der er indeholdt i hjemmelsgrundlaget, og at der derfor ikke kan blive tale om at tilbagebetale nogen del af de gebyrer, der allerede er opkrævet,

– at der blandt fremtrædende jurister i øvrigt ikke foreligger nogen entydig vurdering af spørgsmålet om hjemmelsgrundlaget og dermed om tilbagebetaling i forbindelse med gebyrerne på politiets område.

Det er samtidig fremhævet i pressemeddelelsen, at den endelige afgørelse henhører under domstolene. Borgere, der følger sig berettiget til at få en del af deres indbetalinger tilbage, vil således kunne anlægge sag ved de almindelige domstole.

Spm. nr. S 874

Til boligministeren (21/5 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):